

PHẦN 1

Những bông cúc hoạ mi trắng mỏng, luôn tiêu biểu cho sự thanh cao trong veo...

Tôi lớn lên trong những lớp chọn, trường chuyên ưu tú nhất, không những ưu tú, tất cả ba mươi bạn học nữ trong lớp đều là những bạn xuất sắc về học tập, múa giỏi, và đều đã vượt qua hơn 300 người khác trong cuộc thi tuyển vào trường.

Năm lớp sáu, tôi vẫn cùng 29 người bạn học lớn lên bên nhau, trong cuộc sống của tôi ngoài cha mẹ và cô giáo ra, tôi không có cơ hội tiếp xúc với đứa con trai nào, trong tuổi thơ tôi, con trai là kẻ lạ.

Lên Trung học cơ sở (lớp 7-9), tôi bỏ lớp múa, vì thế tôi chuyển sang trường Trung học bình thường có cả nam lẫn nữ. Điều đó làm tôi giống như một đứa trẻ ở nhà quê lần đầu tiên được lên thành phố... Bao nhiêu điều lạ, bao nhiêu tò mò.

Lần đầu tiên nghe thấy chửi tục, là trên tivi.

Lần đầu tiên nhìn thấy có người chửi tục, là ở trường Trung học.

Tôi chỉ biết trợn mắt, dánh vẻ vô cùng kinh ngạc. Sau này bạn bè trong lớp gọi tôi là "Bông cúc nhỏ", bởi chuyện gì tôi cũng ngỡ ngàng. Không hiểu bè phái, không hiểu luật ngầm trong học đường, không hiểu chuyện con trai con gái... Tôi như một bông hoa mới nở, chưa biết trắng và đen, chỉ thấy thế giới này thật kỳ lạ.

Bông cúc nhỏ, biểu tượng của sự trong sáng, ngây thơ...

Bông cúc nhỏ theo tôi, cho đến một ngày khi tôi sang học kỳ hai năm lớp 8.

Đường phố vừa qua cơn mưa, tối sẫm và ẩm ướt.

Chiều tối mùa đông, hơn bảy giờ, trời đã rất tối, nhất là sau cơn mưa, tất cả trở nên tối tăm, gian ác...

Trong ngõ tối thiếu ánh đèn đường, năm sáu người vây quanh một người, một người như con thú bị dồn vào ngõ cụt, không giãi giụa, chỉ lẳng lẳng không nói.

Trên tay mỗi người cầm chắc cây gậy chơi bóng chày, thằng cầm đầu nhỏ một bãi bã trầu. "Mẹ! Mày ngon ghê, chơi ghê hả, chạy sang đây giành đĩa bàn hả?" Cột trầu đỏ bệt lên giày con thú đang bị bủa vây, hấn nhứu mày lại.

"Mày còn khệnh? Tưởng lắm gái theo thì tinh tướng, sao hả? Chê trâu bản giầy mày hả?" Nói xong, lại một bãi nữa, lần này chả e gì nhỏ thẳng vào mặt hắn.

Hắn lau chất dịch màu đỏ đi với một sự chậm rãi tốt cùng, mắt bưng lên sát khí, rồi vung tay đấm mạnh một quyền vào thẳng nhỏ trâu, chỉ thấy tiếng rắc và tiếng kêu thâm, màu đỏ tứa từ miệng nó ra, có điều lần này không phải trâu, là máu.

"Đại ca!"

"Đại ca!" Lũ lau nhau đi theo thấy đại ca ngã ngựa, tới tấp vung gậy tới. "Đập chết nó đi!"

Gậy náo loạn trút xuống, đập lên người hắn. Năm đấm của hắn rất cứng; nhưng không cứng bằng gậy bóng chày làm bằng gỗ, một quyền đấm lui một người, nhưng chưa kịp tránh, bốn phía tới tấp giáng gậy lên đầu, lên vai, lên lưng.

Trận đòn này, hắn đã thua rồi.

Đi học thêm là việc tôi ghét nhất đời, học thêm là nghĩa vụ của bất cứ ai đang là học sinh Trung học cơ sở.

Hôm nay, lại học thêm, từ lớp trở về, tôi bỗng gặp phải một việc chưa từng xảy ra.

Ấu đả!

Trời! Đây là thứ chỉ nghe bạn trong lớp kể lại, tôi chưa từng được tận mắt thấy. Tôi nhón gót nhìn vào trong ngõ, ngoài những tiếng chan chát huỳnh huých, tôi chỉ nghe tiếng chửi thô tục ghê rợn.

Rất nhanh, tôi nhận ra một người bị đánh, bọn còn lại là đánh người.

Sự bất bình dâng lên nhanh chóng, tôi lôi ngay cây còi học giờ điểu hành ra, cũng chả biết lấy dũng khí từ đâu, tôi hét to "Cảnh sát tới" rồi dùng hết sức bình sinh thổi cây còi sặc.

Có lẽ hiệu quả quá bất ngờ, đám đông tán loạn, tôi chỉ nghe tiếng chửi bất mãn và tiếng đập nước bỏ chạy rầm rập, một lát sau, trong ngõ tối im ắng, tôi lại thò đầu vào xem.

Không còn ai cả.

Rón rén bước vào, ngoài những vết máu trên đường, tôi chả thấy gì nữa. Có lẽ đã chạy hết rồi, khi tôi định bỏ ra, một tiếng rên rỉ làm tôi chú ý, đi theo tiếng

động, tôi hít mạnh một hơi, tôi đã nhìn thấy có người... Một người dường như mặt mũi nham nhở.

Suốt đời này, tôi không bao giờ quên được tiếng rên ấy.

Giá như lúc đó tôi không đi tới, hoặc giá như anh ta không rên lên...

Giá như, bao nhiêu những giá như... Nhưng đã không thay đổi được đời tôi.

Tôi đi về phía anh ta, có thể nói, tôi đã cứu anh ta.

Còn anh ta?

Anh ta đã tự tay hái đi bông cúc hoa mi trắng mỏng manh trong tôi...

Ngoài lớp học tụ tập mấy người, Xuyên, Ôn và một vài đứa tạp nham lắm chuyện của lớp đứng xì xào.

"Bọn nó làm gì đấy?" Tôi vừa làm bài vừa hỏi Tuyên.

"Đại ca Thành lớp trên ra viện rồi, bảo sẽ đến lớp mình tạ ơn". Tuyên hiểu kỳ ngó ra cửa sổ.

"Đại ca Thành là ai?"

"Thủ lĩnh cầm đầu bọn Trung học, đại ca đấy!"

Tôi không để ý, tiết sau khi môn Quốc văn, tôi đang ôn bài. Cả nửa lớp dồn hết ra hành lang. Tôi cúi gầm xuống cuốn sách tham khảo.

Tiếng ồn ào ngoài cửa trở nên yên tĩnh, tôi ngạc nhiên ngó ra.

Chỉ thấy một người mặc đồng phục đứng ở ngoài cửa lớp. Tôi không biết anh ta là ai, chỉ thấy mặt mũi có chỗ tím bầm, tay bó thạch cao.

Cái xó xinh trường cấp 2 này mà cũng có đại ca ư? Tôi thấy hơi khó chịu...

Cho đến lúc anh ta đi tới bàn tôi, tôi mới ngạc nhiên kêu lên: "Là anh à!"

Anh ta là người tôi cứu ba tháng trước! Là người bị đánh tới mức mắt mũi dùm lại một chỗ!

Làm sao... làm sao mà hôm nay trông lại có vẻ đẹp trai?!

"Bông cúc! Tôi nợ em một cái mạng." Nói xong, anh ta nắm lấy sợi dây chuyền trên cổ, dùng cánh tay tàn phế đeo lên cổ tôi với vẻ ngạo nghễ.

Tôi chưa kịp phản ứng, còn chưa kịp nói gì, giám thị bên khu Trung học đã nộ khí xung thiên chạy vào lớp: "Lý Hoa Thành! Tôi cảnh cáo cậu, cậu mà còn sang khu trường Cấp 2 một lần nữa, tôi sẽ báo cho cậu học đúp thêm lần nữa!"

"Thầy giám thị, tôi đang báo ân, không phải là thầy luôn bắt học trò có ơn phải báo đáp sao?" Anh ta cười khinh miệt, nhìn tôi một cái, rồi như một hoàng đế được đám hầu cận hộ tống đi ra khỏi lớp.

Chờ anh ta đi khuất sau hành lang, cả lớp như điên cuồng vây lấy tôi, "Bông cúc nhỏ, mày cứu đại ca à?"

"Bông cúc, sao mày lại quen được đại ca?"

"Bông cúc, không ngờ nhé, kinh phết!"

Người này gọi bông cúc, người kia gọi bông cúc. Tôi bị hỏi tới mức hoa mắt chóng mặt, ngoài sợi dây chuyền bạc treo trên cổ tôi ra, ánh nhìn của tôi không chạm vào đâu, vào bất cứ thứ gì khác.

Tôi không quên Lý Hoa Thành, nhưng anh ta lại không hề tìm gặp tôi lần nào nữa.

Trong lớp, vẫn có những ánh mắt tôn kính nhìn tôi.

Thậm chí có người gọi tôi là "chị Hoa cúc".

Lại hết ba tháng, năm lớp 8 sắp kết thúc.

Ngày mùa hạ đến gần, vào lúc tôi bước ra khỏi cổng trường, một nhóm người vây lấy tôi. Tôi sửng lại, không biết từ bao giờ tôi cũng phải trở thành một người bị đám đông vây đánh?

Người cầm đầu nói: "Bông cúc nhỏ, đại ca muốn gặp em". Trên áo đồng phục rõ ràng thêu tên tôi, vì sao lại dám gọi biệt danh của tôi.

"Ai là đại ca?"

"Thành, đại ca khu Ngũ Phúc của Cao Hùng này!" Anh ta kiêu ngạo nói.

"Tôi không thích!" Tôi bỗng quên mất Thành là ai. Hoặc giả, tôi có lẽ đã quên anh ta từ lâu.

"Bông cúc nhỏ", một tiếng gọi lãnh đạm, những người vây quanh tôi dẫn ra, khi nhận ra người vừa đến là ai, tôi không kìm được mở tròn mắt: "Là anh à!"

"Tôi đây!" Anh ta nở nụ cười châm biếm "Tôi chở em về nhà".

Đáng lẽ tôi phải trả lời là không, thật vậy, đáng lẽ tôi phải vậy. Nhưng tôi lại không, tôi ngồi lên sau xe anh ta, để anh ta chở tôi về.

Người đã về đến nhà rồi, còn trái tim thì sao?

Trái tim, đã bị anh ta chở về một hướng ngược con đường về...

Tôi từ bông cúc nhỏ, biến thành chị bông cúc, rồi thăng tiến thành “Bà chị”, “Chị Hai”.

Tôi nghi ngại nhìn những anh chị lớp 11-12, vì sao họ luôn cung kính gọi một đứa bé vừa gầy vừa nhỏ như tôi là Chị Hai. Và những người đó không phải là rít thuốc ngập đầu, thì cũng đầy mồm chửi tục.

Sau này, tôi mới dần dần hiểu ra rằng, “Bồ” của tôi là ai.

Lý Hoa Thành.

Tôi không hiểu, chỉ biết sau mùa hè, anh ta luôn cưỡi chiếc xe máy đã dỡ phần giảm thanh của ống bô xuống, lắp thêm ống bô đôi đi đón đưa tôi, không hiểu vì sao tôi lại trở thành bạn gái của anh ta.

Có lẽ cũng không phải là một chuyện xấu xa, nhưng tôi giấu cha mẹ tôi tất cả. Tôi hiểu, trong mắt cha mẹ tôi, Lý Hoa Thành là một thằng lưu manh, chớ ngập được ruồi mới thì đổ vào trường Trung học.

Lớp 10 đúp một năm, rồi may mắn thi đỗ lên lớp 11.

Tính ra anh ta đã 18 tuổi, mà vẫn còn phải học lớp 11.

Còn tôi? Năm đó, tôi mới mười bốn. Tôi mới chỉ là cô học trò lớp 8.

Trong mắt cha mẹ, anh ta là người làm hư hỏng con cái họ, loại mất dạy lừa đảo cô gái trẻ.

Trong mắt thầy cô, anh ta là một học sinh lưu ban cứng đầu cứng cổ, ba ngày mắc tội nhỏ, hai ngày mắc tội lớn. Chỉ có điều, anh ta luôn có cách để thoát, đến năm lớp 11 vẫn còn chưa bị đuổi cổ ra khỏi trường học.

Trong mắt huynh đệ, anh ta là đại ca, một hảo hán cứng cỏi mạnh mẽ, anh ta là đại diện cho sức mạnh.

Trong mắt học trò nữ, anh ta là Bạch mã hoàng tử.

Còn trong mắt tôi ư? Anh ta là một thằng bạn đôi khi chửi tục và bướng bỉnh, anh Hai.

Tôi ghét khói thuốc, anh ta không hút thuốc trước mặt tôi, tôi ghét nói tục, anh ta gắng kiềm chế văng tục; tôi ghét trốn học, anh ta đau khổ vô cùng rồi cũng đành cúc cung chờ tôi đến lớp rồi ngủ gục trên bàn học bên lớp mình.

Tôi thích gì, anh ta sẽ làm điều đó, tôi ghét gì, anh ta sẽ cố tránh - trừ một thứ.

Anh ta không bao giờ chịu gọi tên tôi, chỉ kêu Bông cúc nhỏ, bông cúc nhỏ.

Trừ điều đó ra, anh ta không để tôi chê điếm gì.

“**B**ông – Cúc - Nhỏ” Nghe thấy tiếng gọi đáng ghét bá láp đó, tôi cũng biết thằng đang tới là trợ thủ thân tín nhất của Lý Hoa Thành – Âu Cảnh Dịch.

Chỉ có hần mới không bao giờ một tiếng Chị Hai hai tiếng Chị Hai, nhưng lại nhằn vào